

блаженейши архиепископъ ще да се счита и римски блаженейши православенъ папа, съгласно древното църковно предание на вселенската църква, до тогава, до когато римския блаженейши папа послуша гласа Божий и се разкая искрено (Апок. II, 1—7 ст.), до когато той пакъ си завземе своето почетно мѣсто въ православната вселенска църква, съгласно църковнитѣ канони и древната църковна традиция въ православната вселенска църква, каквото почетно мѣсто той е заемалъ и до 1054 година. Това право на западния иллирийски охридски патриархъ да се счита и римски православенъ патриархъ на римската западна апостолска църква, му е дадено отъ всеобщата вселенска църква, като на западенъ православенъ блаженейши патриархъ, защото древната апостолска западна иллирийска самостоятелна църква е най-близка до римската апостолска църква, както по мѣсто, така и по духовното родство, като църква основана отъ светаго апостола Павла и която църква до V вселенски съборъ, до римския папа Вегилий, до 545 година, е била подчинена подъ каноническата църковна властъ на римската църква. Въ сила на тази древна църковна традиция, охридския блаженейши патриархъ Паисий е владѣлъ църковно два и половина милиона и повече православни гърци и албанци въ южна Италия. Отъ охридския блаженейши патриархъ Паисий сж се запазили три грамоти отъ 9 юни 1566 година, на името на неговия намѣстникъ въ южна Италия митрополита Тимодея, на когото е било дадено право отъ негово блаженство охридския западенъ патриархъ Паисий да вари и освещава Свето Миро и да извършва всички архиепископски обязанности отъ името на негово блаженство охридския патриархъ на православиитѣ християни, които сж населявали църковния диоцезъ на римската църква. Тѣзи три патриаршески грамоти на охридския западенъ патриархъ Паисия, написани на гръцки езикъ, служатъ за исторически паметници на каноническата църковна властъ на охридския западенъ блаженейши патриархъ надъ православнитѣ християни, които сж населявали църковния диоцезъ на древната апостолска римска църква (Новия данния къ истории Охридской архиепископии XVI, XVII и XVIII в.в. И. С. Пальмова. С. П. Б. 1894 г.).

Уважаемия авторъ, И. А. Забужний, на съчинението „Православие и Католичество“, Цариградъ 1922 година на